

og resolutionskomiteen fik denne resolution op til behandling sent lørdag eftermiddag. Forslagsstilleren trak da resolutionen tilbage, idet han dels fandt, at der ikke kunne blive fornøden tid til at behandle forslaget grundigt, dels fordi ILOs styrelsesråd på sit møde umiddelbart forud for konferencen havde truffet visse beslutninger med hensyn til det i resolutionen omhandlede emne. Styrelsesrådet havde således i princippet accepteret en indbydelse fra den spanske regering om at ville sende en studiegruppe til Spanien for at vurdere fagforeningernes situation. At resolutionen blev trukket tilbage, skulle dog ikke være ensbetydende med, at fagforeningsgruppen ville lade sagen falde, men forslag i overensstemmelse med resolutionsudkastet ville senere blive taget op i styrelsesrådet.

Fagforeningsgruppens leder, svenskeren Bertil Bolin, støttede på gruppens vegne fuldt ud den franske fagforeningsrepræsentants synspunkter og erindrede om de 6 garantier, som fagforeningsgruppen i ILOs styrelsesråd havde stillet som betingelse for modtagelsen af den spanske indbydelse. Disse garantier vedrører bl. a. studiegruppens ret til at tale med hvem den ønsker i Spanien eller i spansk-afrikanske territorier eller med spanske fagforeningsledere i eksil. Det var endvidere en betingelse, at ingen af de afhørte skulle udsættes for overlast, fordi de meddelte studiegruppen oplysninger.

Ligebehandling af vandrearbejdere og landets egne arbejdere med hensyn til beskæftigelse og sociale vilkår.

Denne resolution, der var fremsat af den spanske fagforeningsrepræsentant, blev nu også trukket tilbage, idet han fandt for lidt tid til at diskutere den. Han forbeholdt sig imidlertid ret til ved en senere arbejdskonference på ny at fremsætte forslaget.

Resolution om nødvendigheden af at sammenkalde en speciel treparts-konference for at drøfte rapporten fra styrelsesrådets arbejdsgruppe vedrørende ILOs program og struktur.

Denne resolution var foreslået af en regeringsrepræsentant fra Den forenede arabiske Republik, der oplyste, at udkastet var et resultat af drøftelserne på den 6. konference af afrikanske arbejdsministre, som

blev afholdt i maj 1967 i Nairobi. Denne konference fandt det nødvendigt, at ILO blev reorganiseret under hensyn til, at organisationen i de sidste 10 år har fået et stort antal nye medlemmer. De afrikanske arbejdsministre fandt, at ILOs struktur måtte ændres for at sikre organisationens fremtid, idet den ellers ville miste meget af sin nuværende betydning på det internationale område. Konferencen havde også fundet, at den nuværende fremgangsmåde ved gennemgangen af ILOs program og struktur var uhåndterlig og langsom, og at det var påkrævet med en mere effektiv og hurtigere procedure. De afrikanske stater ville derfor foreslå sammenkaldt en særlig treparts-konference, således at alle ILOs medlemsstater og ikke blot de, der er repræsenteret i ILOs styrelsesråd, kunne deltage fuldt ud i arbejdet med organisationens reorganisering. En sådan konference ville også kunne drøfte program- og strukturproblemer som en helhed, i stedet for at de som nu blev behandlet stykkevis. Han fremhævede, at man ved reorganiseringen måtte tage mere hensyn til udviklingslandene, som nu udgør $\frac{2}{3}$ af medlemskredsen. Han pegede endvidere på, at styrelsesrådets arbejdsgruppe for program og struktur har holdt 6 møder og fremlagt 4 rapporter for konferencen i 1965, 2 i 1966 og 1 i 1967. Den sidste rapport omhandler forhold vedrørende konferencen, mens spørgsmålet om styrelsesrådets virksomhed og om regionalkontorerne skal drøftes af arbejdsgruppen i november 1967.

Da resolutionskomiteen lørdag aften på begyndte behandlingen af dette resolutionsudkast, var det klart, at kun 3 timer var til rådighed, før komiteens arbejde skulle afsluttes. Repræsentanten for Den forenede arabiske Republik erklærede derfor, at han for at lette komiteen arbejdet ville trække præambelen ud af forslaget. Endvidere var han villig til at acceptere et ændringsforslag, som allerede en uge tidligere var stillet af den franske regeringsrepræsentant i komiteen, og hvorefter spørgsmålet om ILOs program og struktur skulle være et selvstændigt punkt på dagsordenen for arbejdskonferencen 1968 og ikke — som resolutionsudkastet foreslog — et emne for en selvstændig treparts-konference. Fra flere regeringsrepræsentanters side blev det anført, at det var vanskeligt at gennemføre en seriøs diskus-